

dommerstatus, Justitsministeriet, som allerede er hørt via DFU, og så Ombudsmanden, som kun skal kontrollere den offentlige forvaltning, altså alle ganske unødvendige og kun sagsbehandlingstidsforlængende instanser i denne sammenhæng.

Endelig skal det være således, at afgørelserne er endelige, og sagen skal ikke kunne genoptages og prøves igen og igen.

Det vil være en effektiv nedskæring af sagsbehandlingstiderne til gavn for såvel de fremmede som skatteborgerne.

Havde justitsministeren fremsat et sådant lovforslag, ville det være rimeligt at bryste sig i medierne med, at her kommer forslaget, som vil begrænse sagsbehandlingstiderne.

Lovforslaget er ikke revolutionerende, men kun ganske små justeringer, og det var så, hvad der kom ud af både ministerens og regeringspartiernes politikeres store ord i medierne om, at nu skal der strammes op.

Lovforslaget er som sagt et skridt i den rigtige retning, men alt for lille.

Desuden tager Fremskridtspartiet afstand fra det til betænkningen optrykte notat, idet Fremskridtspartiet afgjort mener, at der ikke skal flere ressourcer og slet ikke markant flere ressourcer til, som det er formuleret. Endvidere er Fremskridtspartiet ikke enig i, at der skal nedsættes et udvalg til belysning af forkortning af sagsbehandlingstiderne, da Fremskridtspartiet allerede i ovenstående har skitseret, hvorledes sagsbehandlingstiden kan forkortes markant samtidig med, at der sker væsentlige besparelser.

Det er således ikke nødvendigt at tilføje flere ressourcer til området. Det vil kun være spild af gode skatte kroner.

Et tredje mindretal (Det Radikale Venstres medlem af udvalget) vil redegøre for sin stilling til lovforslaget og til de stillede ændringsforslag ved 2. behandling.

Ændringsforslag

Til § 1

Af et mindretal (FP):

1) I den under nr. 2 foreslåede affattelse af § 9, stk. 1, nr. 2, udgår *litra c*.

2) I den under nr. 2 foreslåede affattelse af § 9, stk. 1, nr. 2, ændres i *litra d* »7 år« til: »12 år«.

Af justitsministeren, tiltrådt af et flertal (S, V, KF, CD og KRF):

3) I den under nr. 2 foreslåede affattelse af § 9, stk. 1, nr. 2, ændres i *litra d* »7 år« til: »5 år«.

4) Nr. 3 udgår.

5) Nr. 4 affattes således:

»4. § 9, stk. 1, nr. 5, affattes således:

»5) Forældre over 60 år til en udlænding med tidsubegrænset opholdstilladelse. Opholdstilladelse kan dog i almindelighed kun gives, hvis ansøgeren ikke har andre børn i hjemlandet.«

Af et mindretal (FP):

6) I den under nr. 4 foreslåede affattelse af § 9, stk. 1, nr. 5, udgår i 2. pkt. ordene »i almindelighed«.

7) Nr. 5 affattes således:

»5. § 9, stk. 3, ophæves, og i stedet indsættes:

»Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 5, eller stk. 2, nr. 1, skal betinges af, at den person, der bor i Danmark, påtager sig at forsørge ansøgeren og godtgør at være i stand hertil.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 4, skal betinges af, at den person, der bor i Danmark, påtager sig at forsørge ansøgeren. Opholdstilladelsen efter stk. 1, nr. 2-4, skal endvidere betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, godtgør at være i stand hertil.

Stk. 5. Har en herboende person (garanten) påtaget sig at forsørge ansøgeren, jf. stk. 3 og 4, og søger ansøgeren senere hjælp efter lov om social bistand til forsørgelse, skal den pågældende henvises til at opnå hjælp til forsørgelse hos garanten. Er der af det offentlige ydet hjælp efter lov om social bistand, skal kommunen pålægge garanten at refundere det offentlige ethvert af de udlagte beløb. Sådant refusion kan af kommunalbestyrelsen inddrives hos garanten efter reglerne om inddrivelse af personlige skatter.

Stk. 6. Opnår det offentlige ikke inden seks måneder efter udlægsgdatoen refusion af udlagte beløb, jf. stk. 5, udsendes ansøgeren af landet uden yderligere varsel.«